N°. 19. A°. 1832.

SURINAAMSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 5den MAART.

Militair Bureau.

Den 3 *Maart* 1832

Door Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal *a. i.*, der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, zijn bij de Schutterij van *Paramaribo*, de navolgende benoeming gedaan,

als:

Bij Gouvernements-Order dd. 17 Februarij ll., N°. 58 | 11, tot *Kapitein Adjudant*, de Eerste Luitenant Adjudant, A. VAN GELDER HZn.

Bij Gouvernements-Order dd. 2 Maart ll., N°. 67 | 13, tot *Kapitein*, bij de Eerste Afdeeling, de Eerste Luitenant bij dezelfde Afdeeling, P. P. SPILLENAAR; met bepaling dat deze benoeming gerekend zal worden te hebben plaats gehad, op den *zestienden* Februarij dezes jaars.

En is voorts op deszelfs verzoek *eervol* ontslag verleend, uit de dienstdoende Schutterij voormeld, aan den Eerste Luitenant bij de Tweede Afdeeling, A. J. COMVALIUS Az.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand Februarij 1832, zijn geboren:

Van het Mannelijk Geslacht 7 personen
« « Vrouwelijk « 10 «

17.

In dezelfde maand zijn Overleden:

Van het Mannelijk Geslacht 11 personen
« « Vrouwelijk « 6 «

17.

Gehuwden: 5 Paren.

OVERLEDENEN.

Den 4 Februarij, *Jacques Antheunis*, oud 7 jaren, 1 maand en 5 dagen, zoon van *Adjuba* van *Flora van Mennecke*.

Idem, *Fredrik Hendrik Beunke*, oud 3 jaren, 9 maanden en 6 dagen, zoon van *Geertruida Maria Costerus*.

Idem, *Elisabeth Meijers*, oud 39 jaren.

Den 5, *Johanna Henrietta Suhlen*, oud 32 jaren.

Den 9, *Abraham Garcia Jr.*, oud circa 54 jaren.

Den 10, *Jacob Haim Robles de Medina*, oud 63 jaren.

Den 14, *Christiaan Reijgers*, oud 43 jaren, (Milit. Hospit).

Den 15, *Isak Julian van Beudeker*, oud 51 jaren.

Den 16, *Arnold van Benedictus*, oud 25 jaren.

Den 17, *John Evans*, oud 46 jaren.

Den 20, *Mathijs Adriaan Augustzoon*, oud circa 38 jaren.

Idem, *Martina Rebecca Mendes*, oud circa 12 jaren, dochter van *Annatje* van *J. H. Robles*.

Den 21, *Cato, van den Blanka Mozes Sanches*, oud circa 20 jaren.

Den 23, *Daphina Cornelia Sabina Geerke*, oud 5 maanden, dochter van *Elisabeth* van *Geerke*.

Den 26, *Arthur Farewell*, oud 25 jaren en 6 maanden.

Den 28, *Johannes Lodewijk Ahlers*, oud 16 jaren en 4 maanden, zoon van *Catharina* van *M. M. Schweikart*.

Den 29, *Margaretha Elisabeth Geertruida* van *Gisius*, oud 67 jaren.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

HAMBURG, 22 December.

In een' der fransche dagbladen leest men het volgende:

De Spanjaarden zijn algemeen bekend als de doortrapste, behendigste, vindingrijkste en stoutmoedigste smokkelaars der geheele wereld; zij zijn zeer talrijk, en staan met zeer aanzienlijke en getitelde personen in betrekking, die van smokkelen en sluiken geheel geene gewetenszaak maken zoo min als de eigenlijke smokkelaar een geheim maakt van zijn beroep, ja zelfs roem draagt op zijne sluikerijen als op zoo vele heldendaden; ook heeft men in Spanje liederen en romances, waarin de trekken van moed en bekwaamheid der *contrabandistas* met even veel geestdrift, belangstelling en welbehagen bezongen worden, als eertijds door de Troubadours en Meesterzangers de heldhaftige bedrijven der ridders en kruisvaarders; zoodat de smokkelaars in Spanje eene soort van achting genieten, terwijl in andere landen van het beschaafde Europa deze lieden in de klasse van schelmen en dieven gerangschikt, en, als men ze betrapt, gestraft worden.

Het smokkelen wordt in Spanje in het groot en op eene geregelde wijze, door behoorlijk georganiseerde gewapende korpsen gedreven, die, op prachtige Andalusische paarden rijdende, volkomen eskadrons geregelde kavallerie gelijken, en geheel op den militairen voet handelen. Komt het tot een gevecht met de eigenlijke troepen, dan is het een strijd op leven en dood, want geen smokkelaar maakt gevangenen of laat zich gevangen nemen; dit weet de Spaansche soldaat, en laat daarom altijd gaarne den *cavallero contrabandista* het slagveld behouden.

Diep in de bosschen ligt gewoonlijk eene eenzame herberg, waar de smokkelaars bij elkander komen en ook wel de contrabande goederen bergen. Toen de smokkelaars in het bosch bij Ciudad Rodrigo gedreven waren, en om middernacht in eene eenzaam gelegen herberg van alle kanten ernstig aangetast werden, zeiden zij tegen de waardin, eene ongemeen dikke en sterke vrouw: » Wij zijn verloren, als gij ons niet helpt; wij hebben vijftigduizend piasters aan goud en kostbare diamanten bij ons. Zij nemen ons alles af." — »Nu, nu," zeide Donna *Lenora*, « hebt maar geene zorg; brengt alles onder mijn' leuningstoel, zet u te paard en rijdt weg. Laat het overige maar op mij aankomen."

Alle schatten werden inderdaad onder de breede dijen der heldhaftige waardin verborgen. De vervolgers komen in huis, dringen in hare kamer, begeeren de sleutels van alle kisten en kasten, en bevelen Donna hen te verzellen, om alles te openen. » Och! mijne goede heeren!" zeide de doorslepen feeks, daar zijn de sleutels: doorzoekt vrij alles. Het is waar, de smokkelaars zijn zoo even hier geweest; maar is mijn huis niet eene herberg? Ik kan toch de deur niet voor hen sluiten; ik moet van iedereen leven. Maar met u gaan kan ik niet; gij ziet wel hoe zwaarlijvig ik ben: ik kan daarom sedert tien jaren niet verder komen dan uit mijn bed naar dezen stoel. Maar doorzoekt vrij alles: daar zijn de sleutels.»

De ruiters lieten geen hoek van het huis ondoorzocht; maar het viel hun niet in, de Donna te laten opstaan, die hun eenige jaren daarna hare list bekende. Zij ergerden zich wel daarover, maar dat hielp hun toen niet meer. Men maakte kleine tooneelstukjes en liedjes op dit voorval, waarmede het publiek ten koste van de heilige *Hermandad*, (de Spaansche gendarmerie) zich vermaakte.

De waschvrouwen in Spanje, drijven insgelijks smokkelhandel; wanneer zij met de gespoelde wasch van de rivier terugkomen, versteken zij contrabande goederen daaronder; even zoo de dienstmeiden, die met ontzettend groote kruiken water halen; deze kruiken hebben dubbele bodems; boven is water, maar daaronder goede wijn. Sommige Spanjaarden laten holle zadels maken, die van binnen met blik gevoerd zijn, en ten minste twee litres vocht kunnen bevatten. Men bedient zich ook wel, gelijk in Frankrijk en Italie, van een' hollen dissel, holle wielen, of van eene berline met dubbelen bodem en wanden, die men geheel zou moeten breken, en misschien toch de verboden voorwerpen niet vinden zou; maar over het algemeen kan men zeggen, dat de smokkelhandel in Spanje meer met dapperheid en onverschrokkenheid gedreven wordt dan met list en schrander overleg, schoon die ook geene geringe verdiensten in den smokkelaar van beroep zijn.

MENGELINGEN.

DE NIEUWE PENELOPE.

Naauwelijks had het gerucht zich verspreid, en door de verschijning der weduwe in rouwgewaad zich bevestigd, dat Sir JOHN DENYERS, laatste bezitter van Beechwoodhall, gestorven en zijne weduwe erfgename was der rijke nalatenschap, toen alle ongehuwde mannen twaalf mijlen in het rond om strijd haar op het hartroerendst kwamen condoleren en haar zeggen, wat men bij zulke gelegenheden gewoonlijk zegt; met dienstvaardige aanbieding, of liever beleefde bedreiging, om hunne lastige vertroostingen van tijd tot tijd te komen herhalen.

Eer de weduwe zes weken het zwarte gewaad gedragen had, werd Beechwoodhall vormelijk belegerd; *vijf en veertig* minnaars wedijverden in het uitdenken van middelen, om haar van de opregtheid en belangloosheid hunner hulde te overtuigen; zij kon geen venster openen, of eene sneeuwjagt van *billets-doux* vloog er in; ging zij in den tuin, achter ieder struik stond een aanbidder, die, als zij naderde, te voorschijn trad, op eene knie viel, en verliefden onzin uitstotterde; anderen wilden ARKADIË herstellen, doorkruisten met kromme staven veld en bosch, krabbelden in iederen boomstam den naam der schoone weduwe. Geen meid of knecht was er in huis, die niet ten minste door drie minnaars omgekocht was, van den kamenier af tot den staljongen toe.

Doch dewijl alles in het binnenste der vesting rustig was, scheen het dat zij den storm zou afslaan. De weduwe koesterde zelfs zeer veranderde gevoelens, als van eerste liefde, trouw ook na den dood, achting voor de nagedachtenis des overledenen, en dergelijke dingen meer, die, hoe onderwetsch zij ook zijn, haar toch van het gevaarlijke waagstuk eener tweede echtverbindtenis afkeerig maakten. Doch naarmate het getal harer aanbidders toenam, vermeerderde ook derzelver stoutheid, zoo dat

haar huis niet langer tegen het indringen van ongenoodigde gasten beveiligd was.

Maar de onbeschaamdheid van een' dezer minnaars ging alle palen te boven, en verdient eene bijzondere melding. Op zekeren dag verliet de weduwe het buitengoed, en liet slechts twee mannelijke dienstboden terug, den hofmeester en den jockei. Tegen den avond kwam een lang man, van een militair voorkomen, te paard aan het hek, en begeerde tamelijk onstuimig ingelaten te worden. Men zou hem voor een' zeer fatsoenlijke man gehouden hebben, bijaldien zijne uitdrukkingen op wat minzamer toon gestemd geweest waren. Zonder antwoord af te wachten, stapte hij van het paard, gaf het den jockei, met bevel hetzelve in den stal te brengen, goed te vooderen, en van versch stroo te voorzien. Toen, zonder van de eenparige verzekering der dienstboden, dat mevrouw niet te huis was, eenige kennis te nemen, stapte hij naar de eetzaal en gebood den hofmeester zijn valies naar mevrouws kamer te brengen en vuur te laten aanleggen, dewijl het koud was.

De hofmeester herhaalde: »Ja wel koud!" en dacht op een middel om den onbescheiden vreemdeling weg te krijgen, toen deze, als of het zoo wezen moest, uit iederen zak een pistool voor den dag haalde en ze voor zich op den tafel legde. De goede hofmeester, die een' onoverwinnelijken afkeer van zulke gevaarlijke dingen had, verliet snel de kamer, en deed wat de onbekende had bevolen; tevens deelde hij ook de keukenmeid allerlei bedenkelijke gissingen mede, wegens den nieuwen hier nog onbekenden gast. Het levendige gesprek en de veelvuldige vermoedens, werden afgebroken door eene hevige beweging der schel, wier geluid James niet zonder beven naar binnen dreef.

»Wat is er van uw' dienst, mijnheer?"—

»Iets te eten," was het antwoord.

De hofmeester verzekerde dat er niets voorhanden was.

»Ga dan naar het kippenhok en slagt »een hoen: binnen een uur moet het »gebraden voor mij staan."

De trage James bedacht zich een poos wat hij zeggen zou; maar een blik des vreemdelings op zijne pistolen, maakte spoedig een einde aan zijne besluiteloosheid. Beter, dacht hij, een hoen opgeofferd, dan het leven der huisgenooten, en het stond weldra gebraden voor den gast, die van gevoelen was, dat drinkglazen tot een geheel ander oogmerk dan enkel tot sieraad op de tafel stonden, want hij riep luid en kort: »Wijn!"

James verzekerde dat mevrouw den sleutel van den kelder had medegenomen.

»Gekheid!" zeide de vreemdeling: »wie »hoorde ooit dat men van een' wijnkelder »slechts één' sleutel heeft? In het huis »van rijke lieden heeft men dubbele sleutels, »gelijk men de pistolen ook altijd bij »paren heeft.

Deze toespeling deed hare uitwerking. James verdween terstond en kwam spoedig als Ganymedes weder.

Kort daarop verkondigde het geratel van een rijtuig de terugkomst van Lady Denyers, die, toen zij de stoutmoedige inkwatiering des vreemdelings vernam, regelregt naar de eetzaal ging, om hem rekenschap van zijn onbescheiden gedrag te vragen.

Naauwelijks was zij binnen getreden, toen de dienstboden haar luidkeels hoorden gillen, en, moord en dood vrezende, pligtmatig het huis uitliepen, om Doctor en Chirurgijn te halen.

De vreemdeling had ondertusschen de dame, die na den gil in onmagt gevallen was, in zijne armen genomen, met water besprengd, haar gewreven en zoo lang met zijne hulpbetooning aangehouden, tot zij weder tot bewustheid gekomen was.

»Zijt gij het wezenlijk, Sir John?" riep de dame, toen zij weder wat bedaard was.

»Wis en waarachtig, Karoline!" was het antwoord: »geesten eten geene hoenders en drinken geen madera,"—

»Dus hebben die afschuwelijke Ashanty»nen u niet doodgeslagen en opgegeten?"—

»Gij doet dit respectabel volk een »hemeltergend onregt aan. Zij hebben »beteren smaak, en verkozen mijn gezel»schap boven mijn vleesch; ja, het viel »mij moeijelijk mij van deze gastvrije »menschen los te scheuren; want toen de »wakkere man, die zoo zeer op mijn »gezelschap gesteld was, mij zag ver»trekken, verzelde hij mij zoo ver hij »kon, en vereerde mij met een afscheids»salut, hetwelk, daar het geweer toevallig »met scherp geladen was, mij een' kogel »in de schouder drukte."—

»Verschrikkelijk! En verder?"—

»Eene medelijdende Ashantynerin, die »te lelijk was, om mijne huwelijkstrouw »in verzoeking te brengen, smokkelde »mij naar Cap Coastle, waar men van »mijn' dood zoo zeker overtuigd was, »dat een vechtzieke Iersche Officier mij »uitdaagde, omdat ik er aan twijfelde."—

»En gij vocht met hem?"—

»Neen, ik had er geen tijd toe; ik had »reden om mij naar Engeland in te schepen, »ten einde u de kosten van den rouw en »de executeuren van mijn testament on»nutte moeite te besparen. Hoe maakt »het mijn Neef?"—

»O! Die is vrolijk en welgemoed, en »ongemeen hoovaardig op den nieuwen »titel,"—

»Jammer dat hij hem voor eenigen tijd »weder afleggen moet!"

Ondertusschen stormden de dienstboden in huis, gevolgd door een' zwerm van allerlei lieden, waaronder veertien aanbidders der Lady, die, overtuigd dat de goddelooze booswicht nog vóór hunne aankomst de vlugt zou genomen hebben, eene regt dappere houding aannamen.

Doch toen nog een gesprek in de eetzaal vernamen, werden zij eensklaps zeer beleefd, geen wilde den voorrang boven den anderen nemen, en eerst binnen gaan, tot eindelijk een stevige boerenknaap, nieuwsgierig om te zien wat er eigenlijk te doen ware, eene vuurtang greep, zijn voorman daarmede in den rug kittelde, die de anderen voorwaarts dreef, en zoo drongen zij allen in de kamer, waar zij, tot hunne groote verbazing den — levenden Sir John *tête-à-tête* met zijne vrouw vonden.

De Baronet verdreef niet als weleer wijlen Ulysses de minnaars met onbeleefde woorden en boogschoten; de wakkere krijgsheld en verstandige man naar de wereld wist beter hoe men met veertien snoeshanen moest omgaan; hij liet een dozijn flessen wijn komen, die hij met hen op zijne behouden tehuiskomst uitdronk.

DE MUGGEN EN DE VOLKEN VAN EUROPA.

Al gonzend vliegt en danst der muggen stout geslacht
Om 't vlammend licht, dat haar zoo vrolijk tegenlacht;
Maar 't is ook dikwerf, dat het voor die stoutheid boet,
Als 't vuur der kaarsvlam op haar lijf en leden woedt;
Helaas! hoe menigeen wordt dan geheel verzengd
En doodgeschroeid, of, wordt haar leven al verlengd,
Dan is zij toch gebrand aan alle hare leên;
Deez schiet haar vleugels er bij in, en die een been,
Die weêr een' voelhoorn; och! welk dichter schetst haar pijn,
Wie telt haar wonden op, die schier ontelbaar zijn!
Nogtans wordt geen door 't lot der andren afgeschrikt:
„Wat wordt men door dien gloed gekoesterd en verkwikt!
Wat blinkt dat lieve licht, die vlam ons schoon in 't oog!
't Waar wonder, als men bleef in 't duister, en ontvloog
Een licht, dat zóó veel vreugd, dat zóó veel warmte bood!"
Zoo spreken ze allen en...... zoo vliegen ze in den dood.

Thans treft de volken van *Europa* 't zelfde lot:
Die zijn regering prijst is duisterling en zot;
De aanlokkelijke glans van 't flikkrend vrijheidslicht
Blinkt den misleiden al te schittrend in 't gezigt;
Het juk der wetten schijnt hun iets ondraaglijk zwaars;
Dus vliegen, voor en na, er velen *in de kaars!*

ADVERTISSEMENTEN.

De gequalificeerde KURATORS DER NIEUWE WEES-, KURATEELE EN ONBEHEERDE BOEDELS KAMER, zullen op Maandag den 12den dezer, des namiddags ten *vier* uren, ten voorschreve Kamer, door den Vendumeester M. A. KEYSER, publiek verkoopen: Meubelaire Goederen, enz. enz.; 47 stuks 15 voet 1 duim Copie Planken; alsmede *zes* Werk-Ossen, *een* Balletje, *twee* Koeijen en *twee* Vaersjes, gestald bij den Heer C. WEIJLER.

Voorts de navolgende slaven;

Kaptijn.
Pasop.
Louis.
Courage.
Onverwagt.
Madam, en
Madrijntje.

Alles aankomende den Boedel ABRAHAM GARCIA Jr.

Paramaribo, 3 *Maart* 1832.

C. A. FISCO,
2de *Commies.*

Te *Matteawan*, in *Noord-America*, is op den 5den October 1831 overleden, onze waarde Broeder en Behuwd-Broeder, den Heer WILCO PIETER WILKENS, in den ouderdom van 31 jaren en 5 maanden. — Wij geven van dit ons smartelijk verlies, bij deze gebruikelijke wijze kennis aan Vrienden en Bekenden.

Paramaribo, 4 *Maart* 1832.

U. WILKENS.
W. H. WILKENS.
J. E. VAN NOTTEN.
Geb. WILKENS.
J. C. VAN NOTTEN.

Algemeene Vergadering van het Kollegie *De Vereeniging*, op Zaturdag den 31sten Maart e. k., des Avonds ten *zeven* uren.

De Heeren Leden worden uitgenoodigd deze Vergadering met hunnen tegenwoordigheid te vereeren.

Paramaribo, 3 *Maart* 1832.

F. COBLIJN,
Secretaris.

A. SALOMONS zal *MORGEN*, om 9 uren op Vendu verkoopen:

Provisie, Stukgoederen, en de Nalatenschap van wijlen den Heer D. L. HARTOG.

Alsmede eenige Koebeesten; een Paard en Zadel, behoorende aan den Boedel wijlen den Heer P. D. VAN ESCH.

J. E. LIJONS zal op Donderdag, den 8 dezer, op Vendu verkoopen:

Provisiën en Stukgoederen, mede een partij Wane en Kopie Planken, 4 | k. Hout, voor rekening den Houtgrond *Osembo.*

Kapt. JOHN CLELAND, voerende het Nederlandsch Schip *Nickerie*, zal op den 3den April zijne Brievenzak sluiten, en de reis naar *Rotterdam* aannemen.

Paramaribo, 3 *Maart* 1832.

JOHN WILSON vertrekt uit deze *Kolonie.*

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.